

The Walking Dead - A játék

2013 január 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Furcsa, id?nként milyen lassan ?rölnek a popkultúra kerekei. Itt van például ez a zombi apokalipszis mizéria, ami a tengerentúlon hosszú évek óta az egyik legnépszerűbb téma, és nem csupán a túlél?horror m?fajának rajongói körében.

Filmek, játékok, sorozatok dömpingje a legjobb bizonyíték erre, nem is beszélve az internetezők milliőről, akik nap nap után készítik az újabb és újabb mémeket, osztják meg az elméleteiket a túlélés fortélyairól, vagy csak egyszer?en beszélnek róla, mint az unatkozó háziasszony az X-Faktorról.

Nálunk azonban valamiért csupán az utóbbi hónapokban kezdett beépülni a közös tudatba, mint lehetséges világvége-forgatókönyv és mint potenciális menekülési útvonal a monoton és unalmas hétköznapi élet. Persze, a hazai viszonyok abban is különböznek mondjuk az amerikaiaktól, hogy itthon a jobb sorsra érdemes nézőknek szükségük van arra, hogy a média és néhány túlreprezentált celeb is felkarolja a témát. Enélkül az átlag fogyasztó nem érzi úgy, hogy naprakész, friss és trendi dolgokkal foglalkozna. Más szóval: amíg Sebestyén Balázs és Vadon Jani nem beszél róla a Morning Show-ban, a zombi apokalipszis csupán egy ostoba, "nerd" butaság, ami nem éri el az ingerküszöbünket. Ám amint fent nevezett személyek azt mondják, hogy a cucc kúl, azonnal érdekessé válik a dolog. Ha meg a Fókusz is rittyent erről egy 3 perces összeállítást, akkor egyenesen szuperkúl! Az ég óvjon mindenkit attól, hogy az ember maga döntse el, mi érdekli, és mi nem!

Egy szó, mint száz, a zombi apokalipszis vírusa lassan, de biztosan beférkőzött a magyar nézők ingerküszöbének sejtjeibe, és kezdi kifejteni a kór áldásosnak semmiképp sem nevezhető tevékenységét. Bevallom, én magam sosem voltam túl nagy rajongó. A téma a látszat ellenére rendkívül kevés lehetőséget tartogat, ráadásul pillanatok alatt ellaposodik és unalmassá válik. Épp ezért kénytelenek az írók, rendezők kivétel nélkül ahhoz a szánalmasan illúzióromboló és bugyuta eszközhöz folyamodni, hogy egy ponton az él/halottak szépen eltűnnek a képből, és a velük való csatározás helyét átveszi az élők csatározása. Ettől a ponttól pedig a történetek rendszerint végleg kifulladásnak, ami sokszor abban csúcsoódik ki, hogy a kezdetben szebb napokat látott zombik a problémák forrásából lealacsonyodnak a problémamegoldás eszközeivé. Két fontosabb karakter kis híján egymásnak ugrik? Jönnek a zombik! Gonosz, lelketlen banditák készülnek végezni hűseinkkel? Jönnek a zombik! Bátor, önfeláldozó f?szerepl?nk valahol csapdába került? Valahol, valamit csinálnak a zombik, aminek köszönhetően az út hirtelen szabaddá válik! Pocsék, ötlettelen és a témára fogékonyak számára egyenesen sértő megoldások sokaságát lehetne még sorolni, de inkább nem teszem.

Azonban akad itt egy viszonylag újnak mondható sorozat, amiről szinte mindenki csak szuperlatívuszokban beszél. Természetesen a The Walking Dead-ről van szó, aminek - min? meglepetés! - eredetileg semmi köze a televízióhoz. Nem tudom, hogyan lehetne végre tudatosítani a nézőkben azt az egyszer? tény, hogy amennyiben valahol valami jót látnak a moziban vagy a képerny?n, akkor száz százalékig biztosak lehetnek abban, hogy nem eredeti vagy újszerű dolgot akarnak eladni nekik. Ez a helyzet a TWD esetében is, ami eredetileg, ugyebár, egy képregény volt, ami aztán az alapot szolgáltatva a szériának. Szó sincs tehát semmiféle újdonságról, emberek! Ismét csak egy újabb róka?rt tálaltak fel nekünk, az elismer? szavakat és kritikákat pedig - szokás szerint - a rossz emberek zsebelhetik be.

Régóta vívódom tehát magammal, hogy egyáltalán nekiálljak-e a sorozatnak. Egyrészt biztos vagyok abban, hogy a korábbi, általános kritikáim a zombi apokalipszissel kapcsolatban itt is ugyanúgy fennállnak majd, másrészt a képregény-feldolgozásoknak sem vagyok a híve. De amíg nem jutok döntésre, addig sem kellett a témát nélkülözni, hiszen itt van nekünk a The Walking Dead című játék, amit az elmúlt napokban volt szerencsém alaposan letesztelni!

A TWD játékadaptációja alapvetően szakít a Left for Dead vagy a Dead Rising szabályaival, így az agyatlan hentelés és mészárlás helyett egy kalandjátékot kapunk. Bizony, jól hallotta mindenki: egy igazi, hamisítatlan, vérbeli kalandjátékot, fejtörőkkel, tárgyhasználattal, nehézkes és lassú irányítással. Ki hitte volna, hogy 2012-ben ez is megeshet velünk?! Egyesek (nevezetesen a fiatalabb generáció dicstelen tagjai) most bizonyára felhördülve kapnak a szívükhöz, és nem értik, hogyan lehetséges, hogy ilyen programokat egyáltalán készít még valaki! Pedig a Telltale Games igenis megtette! Dacolva a modern kor elvárásaival, a fejlesztők visszanyúltak a gyökerekhez, és ahogyan a Bioware annak idején a Baldur's Gate-tel 1998-ban megkísérelt új életet lehelni a szerepjátékok kihalófélben lévő m?fajába, úgy most annak lehetünk tanúi, hogy a TWD az él?halott állapotban agonizáló point 'n click játékoknak próbálja elhozni a reneszánszát. A szerepjátékok az utóbbi 14 esztendő alatt soha nem látott népszerűsége tettek szert. Vajon ez lesz a helyzet a kalandjátékokkal is? Lássuk, hogyan muzsikálnak a zombik, és talán okosabbak leszünk!

A történet nem a képregényben (sorozatban) látottakat követi, hanem egy teljesen új szálon indítja a cselekményt. F?szerepl?nk, Lee Everett, egy gyilkosságért elítélt egyetemi történelemtanár, aki épp egy rend?rautó hátsó ülésén utazik a börtön felé. Azonban a nyomasztó kocsikázás nem tart sokáig, a figyelmetlen sof?r elgázol egy furcsa alakot az autópálya közepén, aminek következtében az árokban kötünk ki. Innent?l kezdve pedig rettenetes események egész sorozata veszi kezdetét. Kitért a zombi apokalipszis, menekülnünk kell, biztonságos helyet kell találnunk, és természetesen további túlél?kkel kell szövetséget kötnünk. Ám menekülni nehéz, hisz oly nagy a túler?, a biztonságosnak t?n? helyek?l általában hamar kiderül, hogy a legkevésbé sem biztonságosak, a többi túlél? pedig egyáltalán nem olyan készséges és segít?kész, mint szeretnénk. Magyarán a jól ismert elemekkel találkozunk majd kalandozásaink során.

A játék alapvetően 5 epizódra oszlik. Hasonlóan az Alan Wake-hez, az egyes részek elején rövid összefoglalót kapunk a korábban történekr?l, a végén pedig egy izgalmas el?zetest a folytatásról. Valóban, mintha egy sorozatot néznénk. Ez viszont azzal a sajnálatos ténnyel párosul, hogy az irányítás igen sokszor kerül ki a kezünk közül, mi pedig nem tehetünk mást, mint bambán bámuljuk a monitort hosszú percekig keresztül. A TWD nagyon ér?sen történet- és karakterközpontú, ennek megfelelően a párbeszédok és döntések komoly hatással vannak a cselekmény alakulására. Nem egyszer kell döntenünk élet és halál között, rajtunk múlik, ki marad életben és ki vész oda, és ezzel milyen irányt vesz a cselekmény a továbbiakban. Ezeken a nyilvánvaló és látványos fordulóponton kívül a szerepl?k igen precízen számon tartja, mikor, melyik vitában álltunk az ? pártjukra, és mikor döntöttünk az ? érdekeik ellen, és bizony ezen apró döntéseink szerint alakul majd a hozzánk való viszonyuk. És egy világvége helyzetben, amikor zombik tömegei ütnek rajtunk, nem mindegy, ki jön vissza segíteni rajtunk, és ki iszkol el gyáván, sorsunkra hagyva minket a bajban.

A kalandjátékos elemek igen szép számmal fordulnak el?, ám sajnálatos módon agytekervényeinket egyik rejtvény sem fogja komolyabban igénybe venni. Egyszer?, logikus, pár lépésb?l álló "fejtör?k" várnak ránk, nem pedig összetett puzzle feladatok. Továbbá nincs szó a legszebb, Sierra játékokat idéz? helyzetek?l sem, ahol (már ha emlékszük azokra valaki) pillanatok alatt elhalálózhattunk, ha akár egyetlen, apró lépést is kifelejtettünk a megoldásból. Itt egyszer?en nem tudunk tovább jutni addig, amíg minden a helyére nem került. Bevallom, ebb?l a szempontból csalódás volt a játék. El tudtam volna képzelni komolyabb fejtör?ket és akadályokat is. Az esetek többségében egyetlen szobát, vagy pár folyosónyi területet tudunk bejárni, mielőtt megnyílna az út a következő szakaszhoz.

Harcolni is b?ven lesz módunk, de ahogyan arra már korábban utaltam, ne számítsen senki szuperh?shöz méltó zúzásra. Általában csak a képerny? bizonyos területére kell klikkelnünk, vagy egy gombot nyomogatnunk, ha megszorogatnak bennünket. A l?szerb?l mindig annyi van nálunk, amennyit a történet megkíván, tehát mindig akkor fogyunk ki bel?le, amikor azt a sors (és a történet írói) el?re elrendelték nekünk. Az inventory rendszerét sem nevezném leny?göz?nek. Meglátásom szerint vagy legyen er?sen lekoriátózva, vagy vehessünk fel bármit - de itt például elképzelhetetlen, hogy egyszerre két csavarkulcs legyen nálunk, hogy el?re magunkhoz vegyünk egy els?segélydobozt, vagy egyáltalán megszerezzünk bármit, amit aztán nem tudunk ugyanabban a szobában fél percen belül felhasználni. Egyszer?, túlon túl is egyszer? rendszer ez, ami ugyan remek munkát végez azzal kapcsolatban, hogy a játékos nem érzi magát elveszettnek, ám a veterán kalandjátékosok valószínűleg csak legyintenek majd az egészre, és elintézik majd egy "túl könny?" sóhajtás közepette.

Tehát összefoglalva: egy interaktív történetet kapunk, ahol sokszor csak tétlenül asszisztálhatunk. A feladványok rendkívül egyszer?ek és gyorsan átláthatóak. A harc nem tartogat semmi kihívást, és a tárgyhasználat sem fog mély nyomokat hagyni bennünk. Akkor hát ez egy rossz játék, igaz?

Egy frászt! S?t! Azt kell mondjam, a TWD idén simán indul nálam az Év Játéka díjért, ráadásul eséllyel száll harcba az els? helyért! Ugyanis a történet és a karakterek végrehajtották azt a ritka csodát, hogy képesek voltak az els? perct?l az utolsóig a székhez szögezni, elérték, hogy a magaménak érezzem a gondjaikat, érzelmileg képesek voltak maximálisan hatni rám.* A cselekmény magával ragadó, a társak éppen azért olyan szerethet?ek, mert emberek, több dimenziósak, és teljes mértékben hihet?ek. A morális választások nagyon nehezek, a "ki él és ki hal meg" döntések brutálisan mély nyomot hagynak a játékosban, a cselekményben pedig megfelel? id?ben helyezik el a cliffhanger pontokat. Egyszer?en alig vártam, hogy lássam, mit tartogat a következ? csavar a történetben, hogy megoldjam az éppen aktuális nehézségeket, hogy lássam, milyen sors vár a kedvenc karaktereimre. Apró karakterek. Kedves olvasóim emlékeznek erre a filmes torzszülöttre?

Bezony, ez az a végtelenül idegesítő költök az Indiana Jones és a Végzet Templomából, aki létezésével megásta minden további gyerek karakter virtuális sírját a mozivásznon. Mert nézzünk szembe a ténnyel: Spielberg ezen szörnye igen jelentős figura a filmtörténetben. Vele kezdődött ugyanis az a tendencia, hogy a vásznon vagy a tévében felbukkanó kiskorúak egytől egyig kiállhatatlan, ellenszenves, gyölöletes alakokká váltak a moziszerető közönség szemében. Egyfajta "skori Jar-Jar Binks volt", akit aztán tucatnyi más, rosszabbnál rosszabb klón követett. Vajon miért nem tudnak a szórakoztatóiparban azóta sem szimpatikusan ábrázolni gyerekeket? Ám a TWD ebben a tekintetben is kisebbfajta csodát hajtott végre. Ugyanis a történet másik főszereplője egy gyerek, a mindössze 8 esztendőes Clementine, aki, mit tesz Isten: szerethető figura lett! Nem irritáló, nem közhelyes, nem bugyuta, nem hangos. Simán csak tökéletes! Olyan karakter, akiért érdemes a tőzbe tenni a kezünket, átgázolni egy hordányi zombin, vagy akinél kétszer is meggondoljuk, melyik lehetőséget válasszuk a párbeszédnek során. Szóval gratula, kislány, ezennel megfordítottál egy több évtizedes tendenciát!

A szinkronhangok remek munkát végeztek, a zene hangulatos és illik a cselekményhez, a grafika pedig teljes

egészében azt a stílust követi, amelyet a képregények. Egyeseknek bizonyára tetszik majd, másoknak talán kevésbé, mindenesetre nagyon egyedi és meglátásom szerint különösen karakteressé teszi a figurákat. A fejlesztők ígérete szerint várható a folytatás, hiszen ezt az öt részt tekinthetjük az első évadnak. Mindenesetre a két hónap alatt eladott 1,7 millió kópia igencsak jelentősnek mondható, és mindezt úgy, hogy a konzolokra megjelenő dobozos verzió majd csak valamikor december elején kerül a boltok polcaira!

Jómagam szívvel tudom ajánlani mindenkinek. A kalandjátékok szerelmeseinek talán azért, hogy a vásárlással támogassák a fejlesztőket, ezzel bizonyítva azt, hogy a műfajra igenis a mai napig igény van. A zombi apokalipszis rajongóinak feltétlenül, mert alighanem nekik mindent megkapnak, amit csak elvárhatnak. A jó és lebilincselő történetek szerelmeseinek, mert itt egy jó és lebilincselő történettel van dolgunk. És most először végre van egy cím, amit gond nélkül tudok ajánlani olyanoknak is, akik most ismerkednek magával a videojátékok műfajával. Ugyanis a TWD-ben minden megvan, ami a "keserűaszfű" kereskedelmi adók által sugallt negatív képet alaposan megtépázza.

10-12 óra játékidő, az elágazások miatti újrajátszhatóság, osztályon felüli történet - kiváló vétel az észre!

*Ezt megelőzően egyedül talán a Lost Odyssey volt képes kizárólag a történetével és karakterével úgy lekötni, hogy megfeledeztem a játékélmény borzalmairól.

<http://www.egyevazeletembol.blogspot.hu/> - a Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló